
Dobrovolnice

...

Britská humanitární organizace BHO hledá nové dobrovolníky na práci v uprchlickém táboře Kakuma u keňsko-súdánské hranice. Vysškolení zajištěno v Nairobi. Zaplatíme pobyt a stravu v Keni. Více najdete na našich internetových stránkách.

Neváhejte a staňte se našimi dobrovolníky. Nejen že pomůžete potřebným lidem, ale obohatíte i svůj život.

Na tenhle inzerát Amélie narazila pouhou náhodou pár dnů po mamčině smrti. Napadlo ji, že to musí být osud, a tak bez váhání organizaci kontaktovala. Po vystudování afrikanistiky a humanitární a rozvojové pomoci na Karlově univerzitě to byla ta nejvhodnější praxe... a potom – mamka si přála, aby Amélie rozprášila její popel v Malindi. Všechno do sebe zapadalo...

Amélie se tedy přihlásila do dobrovolnického programu a uhradila poplatek za školení, s organizací se domluvila na vyzvednutí v Nairobi na letišti a odvozu do hotelu Paradise, nechala se naočkovat proti žluté zimnici, žloutence, břišnímu tyfu, koupila si antimalarika, moskytiéru, opalovací krém, repelent... a dnes si koupila letenku.

Zbývá jen týden – a potom už se rozloučí se vším známým...

...

Mezinárodní letiště Joma Kenyatty, Nairobi

Amélie vystoupila z letadla mezi posledními a zhluboka se nadechla. Teplý vzduch voněl exotikou. Pouhých deset hodin a octla se v jiném světě, plném jiných barev a jiných vůní, jako by nikdy nic jiného neexistovalo. Čechy se náhle staly vzdálenou vzpomínkou.

Za prosklenými automatickými dveřmi v hale stál houf čokoládových Afričanů s cedulemi. Amélie po nich přejížděla očima a hledala svoje jméno. Marně.

Klid, o nic nejde, okřikla se, když na vteřinu pocítila paniku. Tohle je přece proslulá africká nedochvilnost.

Venku se rychle setmělo.

Amélie se posadila v hale a v myšlenkách se zas jednou zatoulala k mamčině deníku. Když došla na konec, čekalo ji překvapení – ve dvou splených listech byla zastrčená obálka a v ní dopis napsaný jednoduchou angličtinou.

Nejdražší Pavlo,

uplynulo už mnoho sklizní kukuřice od doby, co jsme se viděli naposled. Moc mi tu chybíš. Nemohu zapomenout na naše milování na opuštěné pláži nedaleko palmového háje kousek za Malindi. Kapky vody na tvém těle se třpytily v měsíční záři a já je slibával jednu po druhé. Pamatuješ na ten velký, temně oranžový měsíc?

A jak jsme se před tím při západu slunce bosí brouzdali ve vlahém písku, nohy nám omývaly vlny Indického oceánu. Ty ses zastavila a dala mi něžný polibek. Pak ses ke mně přitiskla a stáli jsme tam v pevném objetí až do tmy. Čas přestal v ten moment existovat a já ucítil kratičký dotek věčnosti.

Když jsi mi na útesu u pilíře Vasco de Gammy řekla, že mě miluješ, zatočil se se mnou svět a můj život byl najednou krásnější.

Lásko moje, splň mi prosím mé jediné přání.

Vrať se za mnou do Malindi a staň se mojí ženou.

Čekám na tebe a vždycky budu.

Tvůj Jack

Z dopisu vypadl zásnubní prsten, tenounký stříbrný kroužek s červeným kamínkem. Jack mamku zřejmě strašně miloval, ale o Amélii nic netuší. *Proč mu to máma aspoň nenapsala, když už se bála odstěhovat do Keni?*

„Nechcete hodit do centra?“ probral Amélii z úvah mladičkový taxikář.

„*Hapana, asante sana*, ne, děkuji,“ usmála se, „na někoho tu čekám.“

„Už docela dlouho, vidíte?“ poklepal ukazovákem na ciferník hodinek. Ukazovaly půl jedenáctou.

„To je fakt,“ uvědomila si Amélie, „možná na mě zapomněli.“

Taxikář svraštil obočí.

„Kdo?“

„Jedna humanitární organizace.“

„Aha, jste dobrovolník a budete pracovat na projektech rozvojové pomoci?“ ohromil ji taxikář bravurní odbornou terminologií.

„Přesně tak,“ odpověděla. „Víte co? Zavolám jim.“

Vytáhla z batohu mobil, kde měla uložené telefonní číslo na kontaktní osobu z BHO.

Volané číslo neexistuje, ozvalo se místo vytáčení.

V Amélii hrklo. *Panebože, já jsem si špatně zapsala číslo a oni mě zapomněli vyzvednout. Snad mi aspoň zarezervovali pokoj v hotelu.*

Obrátila se k taxikáři:

„Odvezete mě do hotelu Paradise?“

Taxikář na ni vrhl rychlý zkoumavý pohled, zaváhal, ale potom se rozzářil: „Hotel Paradise. Jistě. Dovolte, vezmu vám zavazadlo.“

Rychle vyšel z letištní haly; Amélie mu ani nestačila a šla půl kroku za ním. Toužila se pořádně rozhlédnout, ale na to nebyl čas.

Za chvíli už seděla ve žlutém taxíku.

Taxík

U výjezdu z letiště k nim přiskočil policista, rozložitý muž s huňatým obočím, a zahučel:

„Zastavte.“

Závora spadla s rachotem dolů.

„Vystupte si,“ ukázal policista na Amélii. Na rameni se mu houpal kalašnikov.

„Co jsem udělala?“ nechápala Amélie a se žaludkem sevřeným strachem se soukala z taxíku.

„Neměla jste pás. Musíte zaplatit pokutu,“ prohlásil policista.

„To přece není pravda!“

Policista sraštil huňaté obočí.

„Zastupuji zákon a nikdy se nepletu. A jestli budete takhle pokračovat, zaplatíte další dolary za urážení státu.“

„Řekněte mu, že jsem měla pás,“ obrátila se Amélie na taxikáře – ten však jenom koutkem úst sykl:

„Radši mu ty prachy dejte. Bude to lepší, věřte mi.“

Amélie rezignovala. „Kolik?“ zeptala se policisty.

„Padesát dolarů.“

„Padesát dolarů? To snad nemyslíte vážně?“

„Polovinu za nedodržování předpisů,“ zahoupal kalašnikovem, „a druhou za lhaní.“

Zmetku zkorumpovanej, proběhlo Amélii hlavou. Znechuceně mu podala peníze a nasedla do auta.

„Takhle to tady funguje normálně?“ zeptala se taxikáře.

„*Hapana*, ne, to byla výjimka,“ odpověděl a rozjel se.

Ty taky lžeš jako ježibaba z perníkový chaloupky, co? pomyslela si. To už se vzdalovali osvětleným letištním hangárům a nořili se do tmy. Dálková světla osvětlovala obrysy akácií – košaté a jako by sešlápnuté stromy se Amélii vždycky líbily. Konečně je tedy viděla doopravdy. Pořád nemohla uvěřit, že se najednou octla v Keni... tak daleko od rodných Čech... a úplně sama.

Najednou zaklaply zámky u dveří. Amélie se vyděsila a upřela na taxikáře znepokojený pohled.

Taxikář si toho všiml a klidně řekl:

„Nebojte, to je pro vaši ochranu. Vjíždíme do chudinských čtvrtí, a ty jsou nebezpečné.“

Auto se dál kodrcalo šnečí rychlostí po mizerné silnici.

Amélie se otráveně podívala na hodinky a v duchu si říkala, jestli vůbec dneska dojedou do hotelu Paradise.

„Tohle v Keni nedělejte.“

„Co myslíte?“

„Nehlíďte čas... Čas v Keni neexistuje... Uvidíte.“ Taxikář se usmál.
„Všechno je *hakuna matata*.“

„Ach tak, *hakuna matata*.“ Amélie potřásla hlavou. Tuhle frázi si z hodin svahilštiny pamatovala moc dobře. Nic není problém, nikam se nespěchá, prostě pohoda. Jenomže teď se cítila už zoufale unavená a nezajímalo ji nic jiného než postel.

„Budete pracovat ve slumech?“

„Tak něco.“

„Jsou všude kolem,“ mávl řidič rukou.

Amélie se zadívala do tmy a vybavila si reportáž o největším africkém slumu Kibera nacházejícím se právě v Nairobi... Zнала procento negramotných lidí, procento lidí nakažených virem HIV, na jaké nemoci zde muži, ženy a děti umírají a jak jsou chudí... Jenže na to teď nechtěla myslet. Potřebovala se dostat do hotelu, lehnout si do postele a pořádně se prospat. Doufala, že řidič už konečně přestane mluvit a raději dupne na plyn.

Konečně vjeli do špatně osvětleného centra města a obklopile je mrakodrapy tyčící se nad vylidněnými ulicemi. Občas se ozval hluk z restaurací či nočních podniků. Náhle se z jakéhosi vchodu vynořil asi desetiletý klouček s miminkem na zádech.

„*Chokora*, děcka ulice... Špína,“ prohodil řidič, „neumí nic jiného než žebrať a fetovat lepidlo.“

Amélie moc dobře věděla, co znamená *chokora*. Viděla v Praze putovní výstavu fotografií – Děti ulice Keni. Pětiletí prckové s lahvičkami lepidla přilepenými na rozleptaných nosech! A věděla i to, že místní lidé děti ulice vesměs odsuzují, přesně jako taxikář.

„Tak jsme tady,“ zabrzdil u chodníku. „Dáte mi pět tisíc šilinků.“

„Mám jenom dolary.“

„Taky dobrý.“

Amélie zaplatila, otevřela dveře, a když se rozhlédla, hned dosedla zpátky na sedadlo.

„Tohle je přece Hilton. Zavezte mě do hotelu Paradise.“

„Když obejdete Hilton, Paradise je na druhé straně. Ani ne dvě minuty pěšky,“ odpověděl taxikář bez mrknutí.

„To mě tu necháte?“ vybuchla Amélie.

„Nezlobte se, madam, ale já bych tam nezaparkoval. Fakt je to kousek,“ pronesl smířlivým tónem.

Amélie neochotně vystoupila.

„Hodně štěstí!“ křikl řidič a než se Amélie zmohla na odpověď, zmizel v oblaku kouře z výfuku.

Hotel Hilton, Nairobi

Amélie si hodila batoh na záda, přes rameno příruční zavazadlo a s bušícím srdcem obešla Hilton. Za rohem však našla pouze drogerii a kancelář letecké společnosti Emirates. *Ten parchant*, rozčílila se v duchu na taxikáře, ale pro jistotu se šla zeptat do Hiltonu. Prošla vchodovým kovovým rámem a zamířila k recepci se zvonkem. Rám se však rozpípal a nepříjemný zvuk vzbudil spící ostrahu.

„Stůjte!“ zaburácel muž z ochranky.

„Nezlobte se, já –“

Když si muž všiml, že je míšenka, mile se usmál a zdvořile se zeptal: „Máte u sebe nějaké mince?“

„Ano... no ano... koruny z Čech – v kapse.“

Potom Amélie začala vysvětlovat, že hledá hotel Paradise.

Muž pokrčil rameny a slyšitelně zívá.

„Žádný hotel Paradise v Nairobi bohužel není.“

„Jste si jistý?“

„Určitě je ten název správný?“

Amélie vytáhla z přední kapsy batohu papír od BHO. „Podívejte se.“

„Opravdu. Zdá se, že vás někdo pěkně vyšplouchl.“

...